

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפונסט הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו" אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת הגאון הרה"צ נסים ב"ר נחום מאיר קרליץ זצ"ל הרה"ק רבי חיים אבישלום ב"ר עזרא אליהו כהן זצוק"ל

משנה ב'

המשנה מדברת על עבודת שחיטת הקרבן, אך הדין הוא שווה גם לגבי שאר העבודות שנעשות בקרבן: קבלת הדם, הולכת הדם למזבח וזריקת הדם על המזבח.

השוחט את הזבח* ובזמן השחיטה עלה במחשבתו של השוחט **לְזָרוֹק דָּמוֹ בַּחוּץ** לזרוק את דם הקרבן מחוץ לעזרה, **או** אפילו אם חשב לזרוק **מִקְצַת** חלק מ... **דָּמוֹ** של הקרבן **בַּחוּץ** מחוץ לעזרה, או אם חשב **לְהִקְטִיר** להקריב **אֶת אֲמוּרָיו** אברי הבהמה שמוקרבים על המזבח **בַּחוּץ** מחוץ לעזרה, **או** אם חשב להקריב **מִקְצַת** חלק מ... **אֲמוּרָיו** מאברי הקרבן **בַּחוּץ** מחוץ לעזרה וחלק על המזבח, או אם חשב **לֵאֲכֹל**... **בְּפִשְׁרוֹ** של הקרבן **בַּחוּץ** שלא במקום שמותר לאוכלו כגון מחוץ לעזרה (קדשי קדשים) או בקדשים קלים מחוץ לירושלים, **או** אם חשב לאכול רק **פְּזִית** כמות קטנה **מִבְּפִשְׁרוֹ** של הקרבן **בַּחוּץ** שלא במקום שניתן לאכול, **או** אם חשב **לֵאֲכֹל פְּזִית מֵעוֹר הָאֵלֶיהָ** עור שנמצא מתחת לאליה והוא חלק שניתן לאוכלו (לעומת האליה עצמה שהיא חלק המוקרב על גבי המזבח) **בַּחוּץ** במקום בו אסור לאכלה – **פְּסוּל** הקרבן **פְּסוּל וְאֵינוֹ בּוֹ פֶּרֶת** ומי שאכל מבשר קרבן זה אינו חייב כרת-עד כאן מביאה המשנה מקרים של מחשבה להוציא את הקרבן מחוץ למקומו ומכאן היא מתחילה להביא מקרים של מחשבה לעשות בקרבן פעולות שלא בזמן המותר. אולם אם בזמן השחיטה חשב **לְזָרוֹק דָּמוֹ** של הקרבן על המזבח **לְמַחֵר** דהיינו לאחר הזמן שמותר לזרוק את הדם, **או מִקְצַת דָּמוֹ לְמַחֵר** ואפילו אם חשב לזרוק חלק מהדם בזמן המותר לזריקה וחלק לאחר הזמן המותר, **לְהִקְטִיר** להקריב את **אֲמוּרָיו** של הקרבן **לְמַחֵר** לאחר הזמן שמיועד להקרבה, **או מִקְצַת אֲמוּרָיו לְמַחֵר** או אם חשב להקריב חלק מהאברים בזמן המותר להקרבה וחלק מהאברים לאחר הזמן המותר להקרבה, או אם חשב **לֵאֲכֹל בְּפִשְׁרוֹ** מבשרו של הקרבן **לְמַחֵר** בזמן שאסור כבר לאכול ממנו**, **או פְּזִית מִבְּפִשְׁרוֹ לְמַחֵר** ואפילו אם חשב לאכול חתיכה קטנה בשיעור כזית בזמן שכבר אסור לאכול מהקרבן, **או פְּזִית מֵעוֹר הָאֵלֶיהָ לְמַחֵר** וכן אם חשב לאכול חתיכה קטנה מעור האליה בזמן שאסור לאכול מהקרבן – הקרבן ניהיה **פְּגוּל וְחַיְבִין עָלָיו פֶּרֶת** ואם אוכל מבשר קרבן זה חייב כרת.

רבינו עובדיה מברטנורא השוחט את הזבח - שלמים או שאר הנאכלים. כוונת מעור האליה - הא קמשמע לן דעור האליה לאו כאליה דמי, והוי מחשב לאכול דבר שדרכו לאכול, ולפיכך פסול. דאי כאליה דמי, הוי מחשב לאכול דבר שדרכו להקטיר ולא היה פסול, כדתנן לקמן בסמוך, לאכול דבר שדרכו לאכול, להקטיר דבר שדרכו להקטיר, פסול. **ואינו ענוש כרת** - האוכל ואפילו בחוץ, אינו ענוש כרת. **לאכול את בשרו למחר** - הא ליבא לאוקמא בשלמים, אלא בתודה וחסאת. דאילו בשלמים, זמנו הוא. אבל לזרוק דמו או להקטיר אמוריו, אפילו בשלמים הוי למחר חוץ לזמנו. **פגול וחייבים עליו כרת** - האוכלו. ואפילו בזמנו ענוש כרת.

* המשנה מדברת בקרבן שניתן לאוכלו כגון: קרבן שלמים. ** שהרי יש קרבנות שניתן לאכול מהם שני ימים ולילה ולכן כוונת המשנה לאו דווקא למחר כפשוטו אלא כוונתה לומר לאכול ממנו בזמן שכבר אסור לאכול מהקרבן.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל מו"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ג'

זֶה הַפֶּלֶל המסכם את דיני 'חוץ למקומו' ו'חוץ לזמנו': **פֶּל הַשּׁוֹחֵט** את הקרבן, **וְהַמְקַבֵּל** את דם השחיטה בכלי שרת, **וְהַמְהַלֵּךְ** עם כלי השרת שבתוכו דם השחיטה אל המזבח, **וְהַזּוֹרֵק** את דם השחיטה על המזבח, אם תוך כדי ביצוע אחת עבודות אלו חשב **לְאָכּוֹל דָּבָר שֶׁדָּרְכוּ לְאָכּוֹל** היינו מחלקי הקרבן שניתן לאכלם (ולא מן החלקים שיש להקריבם על גבי המזבח), או שחשב להקטיר **לְהַקְטִיר דָּבָר שֶׁדָּרְכוּ לְהַקְטִיר** היינו מחלקי הקרבן שיש להקריבם על המזבח, **חוץ לְמַקוֹמוֹ** היינו שלא במקום שבו מותר לאכלם או להקריבם כגון: קדשי קדשים שחשב לאכלם מחוץ לעזרה וקדשים קלים מחוץ לירושלים - **פְּסוּל** הקרבן **פְּסוּל וְאֵין בּוֹ פְּרִת** ואם אכל מבשר הקרבן אינו חייב כרת, ברם אם כאשר עשה אחת מארבע עבודות אלו חשב לאכול או להקריב את הקרבן **חוץ לְזַמְנוֹ** היינו מעבר לזמן שבו מותר לאכול או להקריב את הקרבן - **פְּגוּל** הקרבן נהיה לפיגול **וְחֵיבִין עָלָיו פְּרִת** ואם אכל ממנו אפילו בתוך הזמן שהיה מותר לאכול חייב כרת כדין כל מי שאוכל מבשר פיגול*, ובנוסף כדי שמחשבת חוץ לזמנו תהפוך את הקרבן לפיגול צריך שיתקיים תנאי נוסף והוא.. **וּבְלִבָּד שִׁיקְרַב הַמֵּתִיר** שהדם שנזרק על המזבח והוא מתיר את הקרבן להקרבה ולאכילה **כְּמִצּוֹתוֹ** ייזרק כהלכתו על המזבח כלומר שרק קרבן שלא היה בו שום פסול אחר ורק היה בו מחשבת חוץ לזמנו נהיה הוא פיגול אך אם היה לו בנוסף למחשבת חוץ לזמנו פסול אחר (כמו שיפורט במשנה הבאה) אין הקרבן הופך להיות פיגול.

*דין זה נלמד מהפסוק "ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב אותו לא יחשב לו פגול יהיה" (ויקרא ז, יח) העוסק במי שמקריב שלמים (שמותר לאכול שני ימים וליילה) וחושב לאכול ביום השלישי להקרבה ובכך הופך הקרבן לפיגול ומפסוק זה למדים גם לשאר הקרבנות שאם בשעת עשיית אחת מהעבודות הנעשות בקרבן חשב לאכול או להקטיר את הקרבן שלא בזמנו הקרבן נהיה פיגול.

רבינו עובדיה מברסרורא השוחט והמקבל והמהלך והזורק. אם כשהוא עוסק באחת מארבע עבודות הללו חשב על הזבח לאכול ממנו דבר שדרכו לאכול דהיינו הבשר, או להקטיר ממנו דבר שדרכו להקטיר דהיינו אימורים, חוץ למקומו, הבשר אסור באכילה, והאוכלו אינו ענוש כרת. ואם חשב על הזבח לאכול חוץ לזמנו, הזבח פגול, והאוכלו, אפילו בתוך זמנו, ענוש כרת, דכתיב (ויקרא ז) "ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב אותו לא יחשב לו פגול יהיה", ובמחשב לאכול מזבחו ביום השלישי הכתוב מדבר. או אינו מדבר אלא באוכל מזבחו ביום השלישי? אמרת, אחר שהוכשר יחזור ויפסל, בתמיהה. ועוד, הרי הוא אומר "לא יחשב", במחשבה הוא נפסל, ואינו נפסל בשלישי. ומדקאמר קרא "האכל יאכל", דרשינן

דבשתי אכילות הכתוב מדבר, אחת אכילת אדם דהיינו הבשר, ואחת אכילת מזבח דהיינו האמורין. ועל שתיהן הוא אומר "לא יחשב פגול יהיה".

ובלבד שיקרב המתיר. הדם שהוא מתיר.

כמצותו. וכאילו היה כשרן שלא יהא בו פסול אחר. אבל אם יש בו פסול מחשבה אחרת, יצא מידי פגול. כדמפרש ואזיל. דגבי פגול כתיב לא ירצה, כדכתיב גבי כשר, לומר לך כהרצאת כשר כך הרצאת פגול. מה הרצאת כשר לא קרי לה הרצאה, אלא בזריקה שהיא סוף ארבע עבודות המתירות, אף פגול אינו קבוע, ולעולם הוא תלוי ועומד, עד שיזרק הדם שהוא סוף כל המתירין.